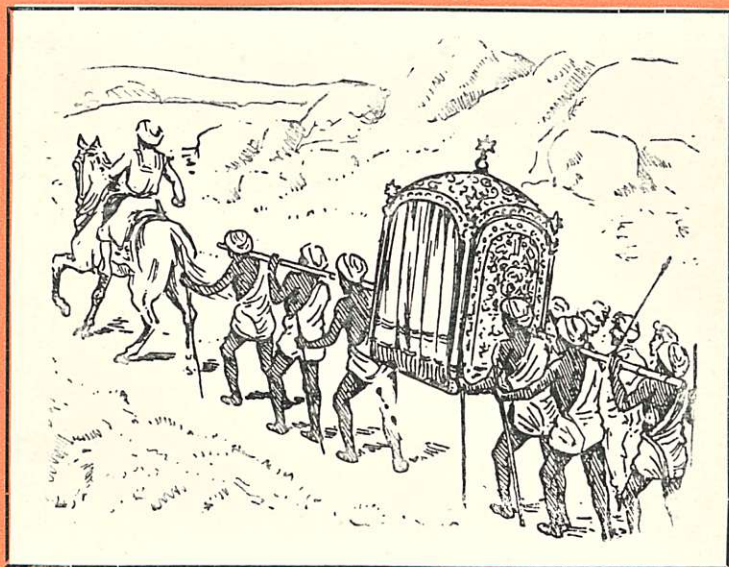

Satupirtti n:o 13

Kuninkaallinen lootus

Suomeksi sovittanut Selma Anttila

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

THE JOURNAL OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE

THE JOURNAL OF THE
ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE

SATUPIRTTI N:o 13

KUNINKAALLINEN LOOTUS

YNNÄ MUITA

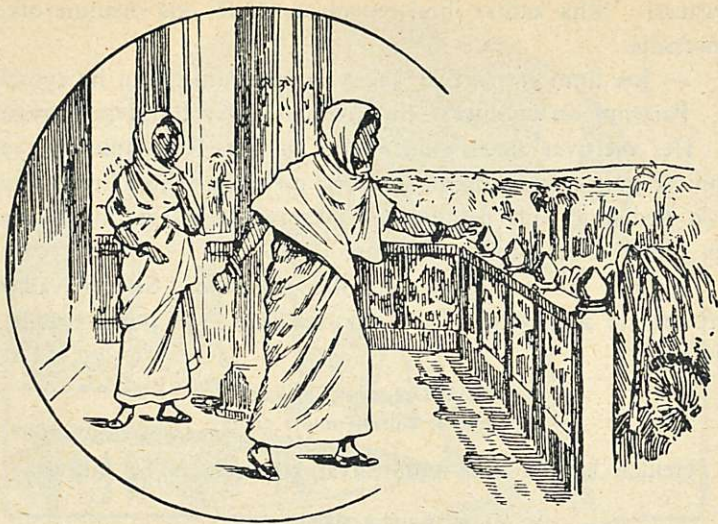
INTIALAISIA SATUJA

SUOMEKSI SOVITTANUT
SELMA ANTTILA

PORVOO
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

PORVOOSSA WERNER SÖDERSTRÖM
OSAKEYHTIÖN KIRJAPAINOSSA 1911

Kuninkaallinen lootus.

Elipä kerran kaksi prinsessaa, joilla oli paha äitipuoli. Heidän isänsä, ruhtinas, ei joutanut monilta toimiltaan tyttäriensä kohtaloa valvomaan, ja palvelijat pelkäsivät emäntäänsä eivätkä uskaltaneet auttaa prinsessoja. He olivat yksinäisiä ja halveksittuja, vaikka elivät ihanassa palatsissa. Niinpä kerran vanhempi prinsessa suunnitteli pakoa.

— Tahdotko seurata minua, Kandra? sanoi hän sisarelleen.
— Ei kukaan meistä täällä välitä eikä meitä kaivata.

— Mutta minne menisimme? sanoi sisar.

— No, mennään viidakoon, sanoi Gulga. — Siellä on kyllä hedelmiä syödäksemme, ja sitten voimme rakentaa pienen majan puun oksista ja laittaa vuoteen kukista ja ruohoista.

— Niin hauskaa, sanoi Kandra. — Minäpä puen keltaisen silkki vaatteen ylteni ja otan jalokiveni ja sinun pitää ottaa kaula-

koristeesi. Siitä kaikki ihmiset voivat nähdä, että olemme oikeita prinsessoja.

— Jos ihmiset näkevät kalliit koristeemme, niin he ryöstävät ne. Parempi on solmita kalliit helmet ja kivet huivin nurkkaan.

He vaelsivat kauas tiheikköön ja katselivat apinoita, jotka hyppivät puissa, ja auringonpaisteessa meluavia vihreitä papukaijoja, söivät hedelmiä niin paljon kuin jaksoivat ja olivat onnellisempia kuin olivat olleet pitkiin aikoihin.

Lopulta he joutuivat kauniille palatsille. Se oli valkoista marmoria ja sen portit olivat selki-selällään. Ja portin päälle oli kirjoitettu:

Kas tänne, Gulga, sisään käy.
On hopeaa, kultaa, muuta ei näy.

Heidän katsellessaan muuttuivat kirjaimet ja he lukivat:

Sa seuraa, Kandra, nähdä saat:
on onnen vaiheet oikukkaat.

— Se ei ole niin soma runo kuin sinun, Gulga. Se saa minut pelkäämään, sanoi Kandra vavisten.

— Pelottaa minuakin vähän. Näinköhän tämä lienee jonkun rakshasin talo?

— Mikä se rakshas on?

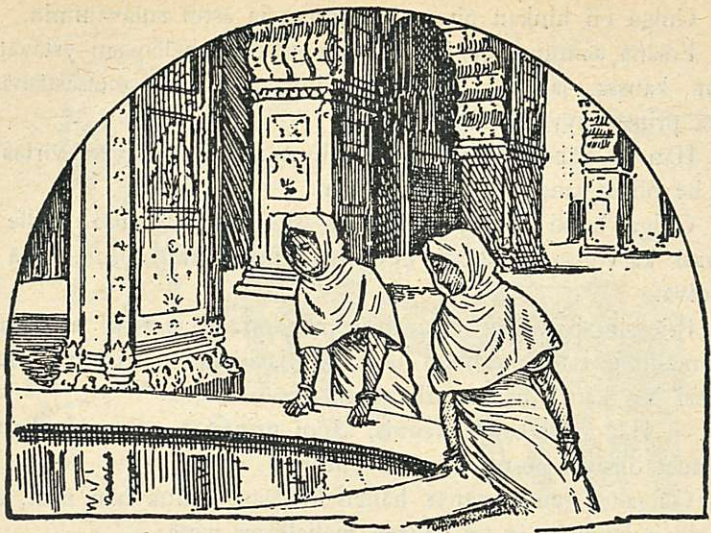
— Se on ihmisiä syövä jättiläinen. Eihän kukaan muu kuin jättiläinen rakentaisi tällaista palatsia metsään. Hän on varmaankin poissa nyt.

— Voihan se tulla kotiin koska tahansa. Mennään pois! sanoi Kandra tarttuen siskonsa käteen peloissansa.

Juuri silloin juoksi ystävällinen kettu Gulgan luo.

— Oikein arvasitte. Tämä on erään jättiläisen linna. Nyt hän on poissa ja te voitte hyvässä rauhassa asua linnassa jonkun aikaa. Minä ilmoitan teille heti, kun hän on tulossa takaisin.

Sisaret astuivat palatsiin ja löysivät sieltä ihania silkkipukuja, kultaa ja jalokiviä. Keskellä salia oli marmoriallas ja siinä kirkasta

vettä, jossa voi kylpeä joka päivä. Veden pinnalla kellui lootuskukkia, ja niitä sisaret keräsivät punoakseen hiuksiinsa, koska lootus on kuninkaallinen kukka ja heitä oli opetettu lapsesta saakka sitä käyttämään.

— Kuulehan sisko, sanoi Gulga, jos sinä olet yksin kotona ja joku vieras tulee pyytämään ruokaa taikka juomaa, muista puheutua rääsyihin ja tuhria kasvosi noella ennenkuin näyttädyt.

— Miksi? kysyi Kandra.

— Jos he saavat nähdä sinut kaikessa kauneudessasi, he vievät sinut mennessään, emmekä me saa enää milloinkaan toisiamme nähdä.

— Hyvä on. Sinun pitää tehdä samalla tavalla. Kaikkihan sanovat sinua kauniimmaksi minua.

Prinsessat kumartuivat altaan laidalta katselemaan kuvaansa kirkaassa vedessä. Vaikea oli päättää kumpi oli kauniimpi. Heidän silmänsä loistivat ja hampaansa olivat helmiäkin valkeammat ja iho oli vaalea ja puhdas.

Gulga oli hiukan pitempi sisartaan ja astui sulavammin.

Eräänä aamuna meni Kandra metsään puhelemaan ystävänsä ketun kanssa, ja sillä aikaa tuli linnaan muuan metsästäjänä oleva prinssi pyytääkseen juotavaa.

Hän ja hänen seuralaisensa olivat turhaan etsineet virtaa ja nyt he olivat janoon kuolemaisillaan.

Gulga heitti huonon vaateen silkkisen pukunsa päälle ja tuhiasi kasvonsa mustaksi hiilellä ja meni kuulemaan, mitä he tahtoivat.

Prinssin palvelijat nauroivat nähdessään porttia avaamassa kummallisen tytön, risainen hame yllä ja kasvot tuhrittuina, mutta prinssi itse katsoi häntä tarkemmin.

— Hän olisi hyvin kaunis, sanoi prinssi, — jos vain kasvot ja kädet olisivat pestyt ja puku eheämpi.

Gulga ei ymmärtänyt hänen kieltään, mutta hän näki, että he olivat janoisia, ja toi suuren maljallisen vettä.

Prinssi otti veden ja heitti osan siitä tytön kasvoille.

— Hui! huusi Gulga peräytyen.

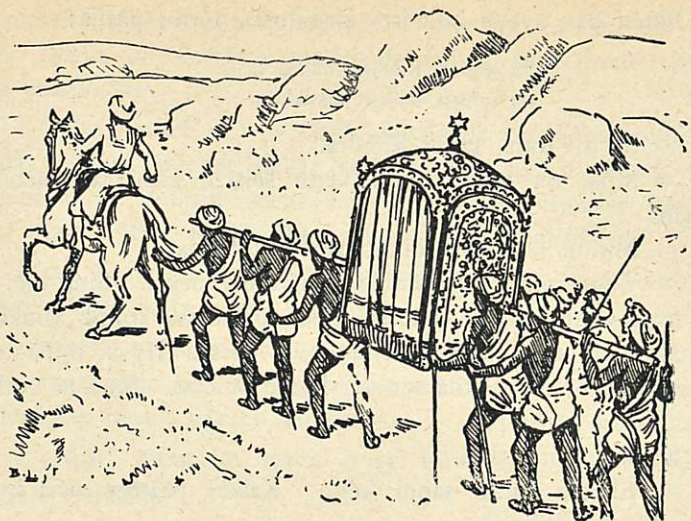
— Ho, ho, hoo! nauroivat metsästäjät.

Mutta kun noki oli huuhtoutunut pois, oli Gulga rääysisäänkin niin kaunis, että prinssi heti paikalla rakastui häneen. Prinssi kosketti Gulgan vaatetta ja samassa rääsyt putosivat hänen päältään, ja siinä hän nyt seiso i kauniissa silkkivaipassaan, helmikoriste kaulalla.

— Minä vien sinut isäni valtakuntaan ja sinä tulet minun vaimokseni, sanoi prinssi.

Gulga ei ymmärtänyt hänen sanojaan ja pelkäsi. Hän pelästyi vielä enemmän, kun prinssin seuralaiset nostivat hänet kantotuoliin ja veivät pois palatsista. Verhot vedettiin eteen ja sitten kulettiin läpi tiheikön, yli kukkulain ja laaksojen, prinssi ratsastaen edellä valkoisella hevosellaan.

— Voi Kandra, Kandra, minne sinä joudut ilman minua? itki Gulga.

Hän keksi äkkiä keinon antaakseen sisarensa tietää, mitä tietä häntä kuletettiin, avasi huivinsa nurkasta solmun, repi vaatteestaan silkkiä ja kietoi aina helmen silkkitilkkuun ja pudotti sen maahan. Viimeinen helmi putosi ruhtinaan ja ruhtinattaren palatsin eteen.

Kenties Kandra keksisi helmet.

Gulgasta pidettiin paljon uudessa kodissa, ja ruhtinatar otti avosylin vastaan nuoren, kauniin miniänsä. Ruhtinas antoi hänelle uuden kaulakoristeen ja paljon muita jalokiviä ja sanoi vietettävän häät seuraavalla viikolla.

Sillä aikaa kun sisar oli onnellinen ruhtinaan palatsissa, Kandra itki jättiläisen linnassa, niin että sydän oli murtua. Hän oli juossut huoneesta huoneeseen ja huutanut: — Gulga, Gulga! Kukaan ei vastannut.

Kandra meni portille ja katseli tiheikköön päin, vaan ei keksinyt mitään jälkiä.

— Joku on hänet varastanut, arveli hän.

Sitten hän katsoi kultaista kirjoitusta portin päällä:

Sa seuraa, Kandra, nähdä saat:
on onnen vaiheet oikukkaat.

— Se on totta, sanoi Kandra.

— Mikä on totta? kysyi kettu seisten samassa hänen viressään.

— Minun kohtaloni oikut ovat nyt kovia.

— Tuota minä sanoisin kiittämättömyydeksi. Sinä olet elänyt mukavuudessa ja loistossa toisen palatsissa kolme kuukautta ja sinä väität, että kohtalon oikut ovat kovat. Hyvä, minä tulinkin sanomaan, että jättiläinen on kotiin tulossa. Sinä et voikaan viipyä täällä kauempaa.

Kandra alkoi itkeä.

— Ei ole hätää, sanoi kettu. Kaikki päättyy vielä hyvin. Lähdetään viidakkoon.

Kettu keksi tarkoilla silmillään piankin silkkitilkkuun käärityn

ensimmäisen helmen, sitten he löysivät toisetkin kulkien läpi viidakon. Matka oli kestänyt muutamia päiviä eikä kettu tahtonut tulla edemmäksi.

— Naa, sanoi se, — siellä edempänä on liian monta kaupunkia eivätkä miehet siellä ole kettujen ystäviä. Mutta sinun sijassasi minä pukisin itseni vanhaksi akaksi, muutoin joku vie sinut mennessään, etkä koskaan pääse Gulгаа tapaamaan.

Kettu neuvoi hänelle erään kasvin, jolla voi värjätä kasvonsa ruman ruskeiksi, ja opetti vetämään ryppyjä poskille.

Sitten se pyysi Kandraa odottamaan ja juoksi metsästä ottamaan muutaman vanhan naisen punaisen kattuuni-vaatteen, joka oli levitetty pesun jälkeen kuivamaan.

— Mistä tämä on saatu? kysyi Kandra, kun kettu roikotti suussaan vaatetta.

— Se kasvoi pensaassa, vastasi kettu.

Se ei tahtonut sanoa varastaneensa sitä.

Prinsessa puki sen ylleen ja maalasi kasvonsa ia kätensä ja lähestyi kylää viidakon ulkopuolella nojaten keppiin ja kompuroiden kuin vanha vaimo. Vähä väliin hän löysi Gulgan helmiä ja ne johtivat hänet palatsille.

— Minäpä pysyttelen lähellä tätä palatsia, sanoi Kandra, ja yritän jonakin päivänä mennä sisään.

Erään työmiehen vaimo antoi tälle vanhalle naiselle, niinkuin hän luuli, suojaa yöksi ja vei hänet erääseen vajaan puutarhansa laidassa. Tämä puutarha oli lähellä palatsia, ja sen ja palatsin alueen välillä oli marmoriallas, johon sai mennä kylpemään.

— Tuossa minä voin kylpeä aamulla varhain ennenkuin kukaan herää, ajatteli Kandra nähdessään marmoriportaat, jotka johtivat alas raikkaaseen veteen.

Siihen vuodenaikaan aurinko nousi kolmelta aamulla, mutta vielä aikaisemmin prinsessa poistui vajastaan mennäkseen altaaseen kylpemään, sillä hän pelkäsi tulevansa nähdyksi.

Hän riisui vanhan, punaisen kattuunivaatteensa, pesi sen ja levitti kuivamaan puunoksalle.

Sitten hän kylpi ja pesi pois ruman ruskean värin kasvoiltaan, kaulastaan ja käsistään, pukeutui keltaiseen silkkivaippaansa ja kietoi koristeen kaulalleen ja pujotti kuninkaallisen lootuksen tukkaansa odotellessaan toisen pukunsa kuivamista.

— Vain tämän hetken saan olla oma itseni, ajatteli hän katsellessaan kuvaansa veden pinnassa.

Kuninkaallinen lootus hänen hiuksissaan toi mieleen lapsuusajan hänen isänsä palatsissa, ennen pahan äitipuolen tuloa, mutta tämä saattoi hänet yhä enemmän ikävöimään Gulгаа. —

Ruhtinas ylpeili altaansa ihanista lootuskukista, ja kuultuaan, että pari kukkaa hävisi joka aamu, suuttui hän kovin.

— Varas on ankarasti rangaistava. Minä julistan palkinnon hänen kiinniottamisestaan! sanoi ruhtinas.

— Ei ole tarpeellista, sanoi ruhtinaan toinen poika, joka oli aivan Gulgan puolison tapainen. — Kyllä minä otan hänet kiinni ilman palkintoakin!

— Niin, sanoi ruhtinatar. — Useinhan prinssi kulkee yön pimeydessäkin puutarhassa vilvoittelemassa, virkistääkseen itseään raskaiden opintojensa lomassa. Hän tekee tämän mielellään.

Prinssi käveli kauan aikaa ja nukkui sitten erään pensaan juurelle eikä herännyt ennenkuin aamun koittaessa.

Aurinko juuri nousi ja hän näki marmorialtaan laidalla suloisen tytön keltaisessa silkkivaatteessa, jalokivinen koriste kaulalla ja lootuskukka tukassa.

— Tekö olettekin varas? huusi hän hypäten äkkiä ylös.

Kandra heittäytyi hänen jalkojensa juureen peloissansa.

— Varasko? sopersi hän.

— Älkää peljästykö, sanoi prinssi hymyillen. — Mitä kukast! Voinhan poimia teille useampia, jos tahdotte.

Prinsessa ravisti päätään ja juoksi hakemaan punaista kattuuni-vaatettaan.

— Minun täytyy lähteä pois, sanoi hän. — Älkää kertoko kellekään nähneenne minua.

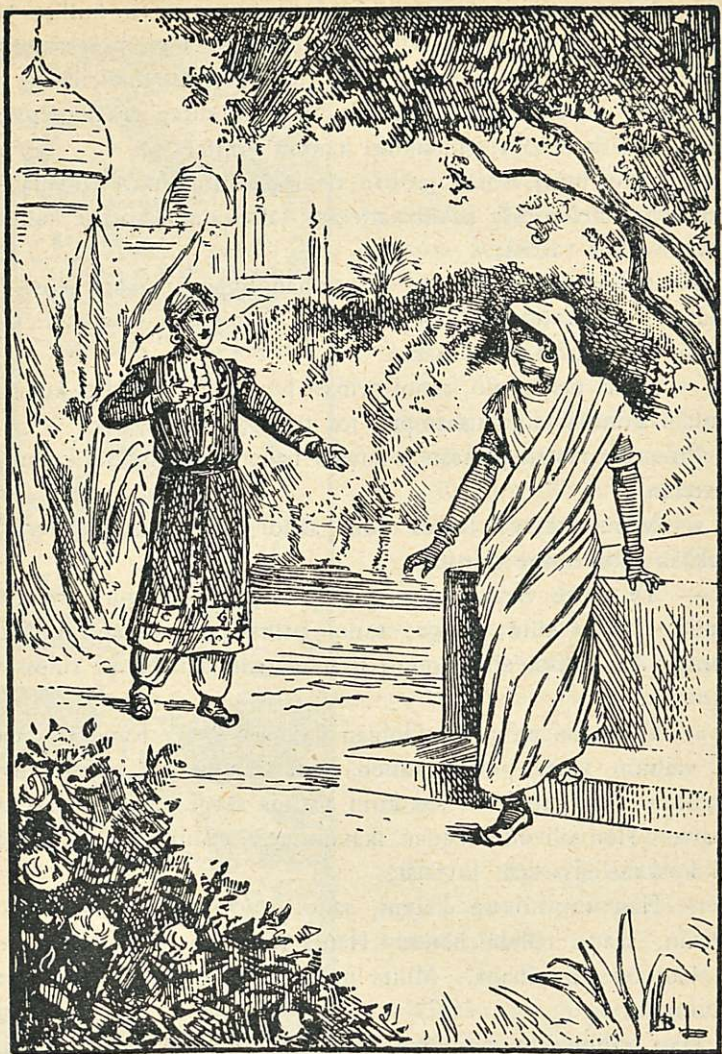
— Te olette varmaan jostakin toisesta maasta, puhutte aivan samalla tavalla kuin Gulga, sanoi prinssi hymyillen Kandran pehmeää ääntämistä eikä voinut irroittaa silmiään hänen suloisesta olennostaan.

— Oletteko puhunut Gulgan kanssa? kysyi Kandra. Vanhan vaimon vaate putosi hänen kädestään ja hän seisoi hiljaa paikallaan. Gulgan nimi soi kuin kaunis sävel tuon vieraan lausumana. Hän oli niin kauan ikävöinyt ja etsinyt ja uskonut jo, ettei koskaan sisartaan löytäisi.

— Hän on minun kälyni, sanoi nuori prinssi. — Tulkaa palatsiin, saatte nähdä hänet. Häntä sanotaan palatsin tähdeksi, sillä hän on niin ihana. Mutta minun mielestäni te olette vielä kauniimpi.

Hän puhui niin lempeästi, ettei Kandra enää pelännyt, vaan otti hänen kätensä ja he menivät yhdessä palatsiin.

— Katsokaa, sanoi hoviväki nähdessään Kandran. — Hän

Prinssi löytää Kandran.

on aivan palatsimme tähden näköinen, meidän nuoren ruhtinaamme puolison.

Prinssi vei Kandran vanhempainsa eteen ja pyysi saada ottaa hänet vaimokseen. Kandra ilmaisi olevansa Gulgan sisar ja kertoi, miten oli häntä etsinyt kulkien pitkät matkat. Ja ruhtinatar ihastui niin nuoren prinsessin kauniisiin kasvoihin ja viehättävään käytökseen, että hän kehoitti poikaansa naimaan hänet niin pian kuin hän vain tahtoi.

Nyt he menivät siihen palatsin osaan, missä Gulga asui. Ja siellä, kauniissa huoneessa, jota jalokivikoristeiset lamput valaisivat ja raskaat silkiverhot ovia ja akkunoita kaunistivat, lepäsi Gulga matolla nojaten silkkipatjoihin, edessään marmoriallas ja siinä kuninkaallisia lootuskukkia. Hänen pukunsa oli kalleinta silkkiä, niinkuin nuoren ruhtinaan puolisollla sopi olla. Mutta hänen kasvonsa olivat murheelliset, sillä sisartaan hän ei ollut hetkeksikään unhottanut.

— Oi Kandra! huudahti hän sisarensa nähtyään. — Kohtalon oikut ovat taas meidät yhdistäneet.

— Niin, kettuhan sanoi, että kaikki kyllä päättyisi hyvin, vastasi Kandra hymyillen.

Ja kun Gulga kuuli, että sisaresta tulisi hänen kälynsäkin ja että he saisivat elää samassa palatsissa, suuteli hän sisartaan yhä uudestaan ja uudestaan.

— Nyt toivoisin, sanoi Gulga, että kettu olisi täällä. Antaisin hänen tehtäväkseen muuttaa kultakirjaimet metsäpalatsin portin päällä. Siihen pitäisi nyt kirjoittaa:

Kun etsijä kauan ja kauas kulkee,
niin onni sen kerran syliinsä sulkee.

Lingo ja jättiläinen.

Keskellä viidakkoa kasvoi puu. Se oli hyvin vanha. Mutta siitä huolimatta kasvoi siinä kauniin vihreitä lehtiä ja joka kevät se sai ihania valkoisia kukkia. Eräänä kevännä sen kukat olivat entistäkin suloisemmat, ja muuan nappu, joka roikkui kolmannella oksalla, oli kuin ihana hopean-valkoinen pallo loistaen oksien vihreyden keskellä.

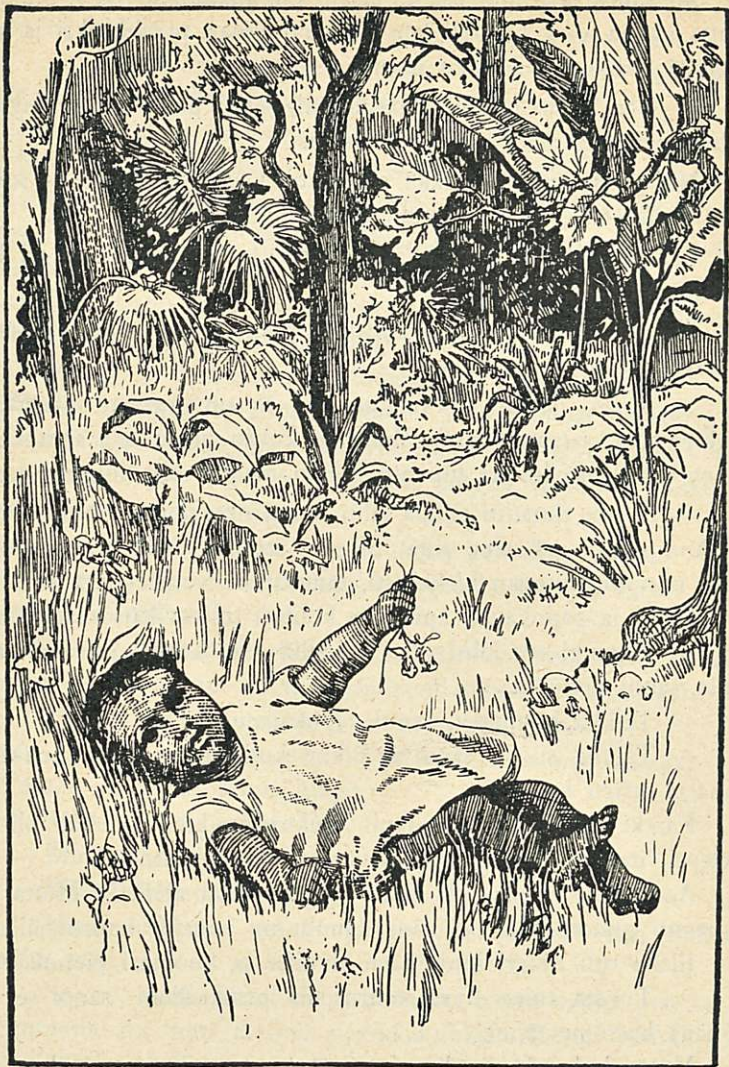
— Miksi tuo nappu on niin paljon suurempi kuin kaikki toiset? kysyi villi ruusuomenapuu uteliaana.

— Tuoko? sanoi viikunapuu. — Siinä on salaisuus. Se ei aukenekaan ennenkuin puhkeaa rajuilma keskiyöllä. Silloin saatte nähdä jotain merkillistä.

— Mitä? Keskiyöllä? huudahti ruusuomenapuu.

— Niin, saatte nähdä salamain valossa.

Mutta omenapuu pelkäsi myrskyä eikä uskaltanut avata silmiään, kun tuuli ulvoi ja salamat välähtelivät ukkosen jyristessä.

Lingo, viidakon lapsi.

Se vapisi ja painoi päänsä alas. Viikunapuukin tärisi hiukan. Mutta vanha puu levitteli lehviänsä rajuilman pideltäväksi ja sen keskellä puhkesi valkoinen nuppu.

— Tämä on minun salaisuuteni, sanoi puu. Ja se taivutti kolmannen oksansa varovasti maahan.

Nuppu aukeni, ja kukan sisässä oli kaunis pikku poika, soma kuin kukka itse, virkeänä kuin olisi juuri herännyt.

Lehvät siirsivät sen kukasta nurmelle, ja siihen lapsi jäi hymilemään taivaalle.

Aamulla oli kaikki rauhallista ja pikku poika ojensi kätösensä ja leikki kukkasia pidellen.

— Katso! sanoi viikunapuu, — se on puettu valkoiseen silkkipaitaan, saman väriseen kuin se kukka, jossa hän syntyi. Ja hänen otsallansa loistaa timantti. Hän mahtaa olla ihmelapsi.

— Se on timantti taikka tähti, sanoi omenapuu. Mutta eivät he kumpikaan päässeet siitä oikein selville, sillä pojan otsalla loisti niin huikaisevan kirkkaasti, etteivät he voineet sitä katsella.

Ketut ja papukaijat, apinat ja kolibrit tulivat katsomaan lasta.

— Parempi sen olisi olla, jos sillä olisi korvat niinkuin minulla, sanoi kettu.

— Taikka höyhener, sanoi papukaija.

— Taikka siivet, sanoivat pikku kolibrit, kun ne kuukkipivat hunajaa etsien kukista.

Kaikki uskoivat samoin kuin viikunapuukin, että hän oli ihmelapsi, muuten hän ei olisi syntynyt tähti otsalla.

Aamupäivällä hän itki hiukan, sillä nälkä ahdisti. Mutta viikunapuu pudotti hunajaa hänen suuhunsa ja lapsi nauroi jälleen.

Illalla tuli tiikeri lönnköttään sivuitse ja huomasi pienokaisen.

— Tuosta tulee hyvä suuruspala penikoilleni, sanoi se. — Minäpä haen ne tänne.

Mutta kukat ja ruohot peittivät lapsen, niin ettei tiikeri palttuaan löytänytäkään sitä.

— Hän on meidän lapsemme, puitten ja kukkien oma, sanoivat he kaikki ja kysyivät, mikä pojan nimeksi pantaisiin.

— Lingo on hänen nimensä, sanoi vanha puu, — suojatkaa häntä ja opettakaa hänelle metsän salaisuudet.

Niinpä Lingin kasvaessa kaikki villieläimet, puut ja kukat kertoivat hänelle tietonsa. Suuri kilpikonna läheisessä virrassa antoi hänelle uintitunteja. Apinat näyttivät kuinka kiivetään puissa ja hunajaa etsivät linnut opettivat löytämään viidakon hedelmäpuita ja hunajakukkia. Hän oppi tuntemaan lääkekasveja, joilla paransi haavan, jos sattui loukkaantumaan, sekä taian, jolla voi lumota viidakon käärmeet, ja monta muuta seikkaa, joista ei muilla lapsilla, jotka elävät vanhempainsa kodissa, ole aavistustakaan.

Yönsä hän nukkui riippumatossa. Ja sen olivat hänelle punoneet kukat ja kasvit pujotellen yhteen oksiaan ja lehtiään. Aikaiseen joka aamu hän kylpi virrassa ja pesi valkoisen paitansa ja kuivatti sen puun oksalla.

Hänen paitansa kasvoi sen mukaan kuin hän itsekin. Hänestä tuli suuri kaunis nuorukainen, hyvä ja lempeä, vaikka olikin vahva ja rohkea.

Kaikki metsän eläimet rakastivat häntä, vieläpä tiikerikin, vaikka se ensin olisi tahtonut antaa pojan penikoillensa suurukseksi.

Eräänä päivänä Lingo kysyi vanhalta puulta:

— Täällä on paljon apinoita ja kettuja ja papukaijoja — onko sitten vain yksi ainoa Lingo?

— Miksi tahdot sen tietää?

— Minä tahdon nähdä! sanoi Lingo.

— Kiipeä minun latvaani, ja kerro mitä näet!

— Näen kukkulan ja hyvin terävän huipun! hän huusi päästyään ylös.

— Se on neulanmuotoinen kukkula, sanoi vanha puu. — Sen huipulla on puu täynnä neilikkakukkia. Se on Kidsadita. Mene siihen puuhun, tunnustele sen kukkien hajua ja kysy siltä, missä neljä veljestä ovat.

— Lingo teki niin ja sai vastaukseksi:

— Neljä veljestä ovat aterioimassa kukkulan toisella puolella.

Lingo kiersi kukkulaa ja löysi neljä metsämiestä teurastamassa hirveä, jonka olivat kaataneet.

Kun he näkivät valkoisiin puetun pojan tähti otsalla loistamassa, ja lempeyden hänen kasvoillansa, juoksivat he häntä vastaan kysyen:

— Tahdotko tulla joukkoomme? Olemme neljä veljestä, tahdotko olla viides?

— Siksi olen tullutkin, vastasi Lingo. — Metsän eläimillä on kaikilla veljiä ja sisaria, eikä minulla ollut ketään.

Nyt veljekset kertoivat, ettei heillä ollut tulta ja heidän piti syödä hirven lihaa raakana.

— Meiltä puuttuu kahta, sanoi Ahheseral, nuorin veli, — vaimo kultakin ja tulta, jolla soihtumme sytyttäisimme ja lihaa paistaisimme.

Toiset veljet sanoivat tahtovansa kaksi vaimoa, niinkuin itämailla on tapana, ja he tiesivät missä ne olivat saatavina samoin kuin tulikin.

— Jossakin täällä lähellä asuu Rikad Gauri, jolla on seitsemän tyttäret, ja hänen takassaan palaa aina tuli. Tyttäret ovat halukkaita menemään miehelään, mutta me emme ole koskaan löytäneet hänen taloaan.

— Minä näytän teille tien hänen taloonsa, jos annatte minulle kaislan, sanoi Lingo.

Ahheseral toi kaislan ja Lingo sovitti sen jouseensa nuoleksi, kiristi jännettä ja tähtäsi jättiläisen palatsiin.

— Minun nuoleni osoitti teille tien, seuratkaa sitä ja te löydätte, mitä haluatte.

Veljet lähtivät jättiläistä etsimään, ja Ahheseral, joka oli paras juoksija, ennätti ensimmäisenä perille.

Jättiläinen nukkui tulen ääressä kauhean suuressa huoneessa, missä makuutilat olivat kahdeksan jalkaa korkeat ja kaksikymmentä jalkaa pitkät ja katto niin korkealla, että Ahheseral sitä tuskin näki.

Liedellä paloi kokonaisia puun runkoja halkojen sijasta, ja uuni oli kuin kamalan suuri, punaisena hehkuva luola.

Ahheseral sieppasi kekäleen ja juoksi tiehensä, mutta kipinä poltti jättiläisen reittä. Hän hyppäsi pystyyn ärjyen tuskissaan ja syöksyi ulos huoneesta Ahheseralia tavottamaan, mutta ei saanut häntä käsiinsä. Ahheseral palasi veljiänsä varottamaan ja neuvoi heitä pysymään poissa Rikad Gaurin talosta. Hän oli hukannut kekäleenkin paetessaan.

— Ennen syön raakaa lihaa koko ikäni, sanoi hän, — ennenkuin menen uudestaan sen hirviön pesään.

Jättiläinen palasi kotiinsa ja meni vaimonsa ja tyttäriensä huoneeseen saadakseen voidetta palaneelle reidelleen.

— Oletteko hankkinut meille miehet? kysyi vanhin tytär. He kysyivät tätä vuorotellen joka päivä, ja isä vastasi aina äreästi:

— En, kuka voi hankkia seitsemälle tyttarelle miehet yhdellä haavaa.

Tänään toinen tytär kysyi, kuka se nuori mies oli, jonka he olivat nähneet juoksevan talosta pois, katolla ollessaan.

— Teit pahasti, kun ajoit hänet pois, olisihan yksi edes saanut hänestä miehen, sanoi jättiläisen vaimo. — Katsohan! Tämä nuoli tuli tänään sisään. Se on merkki siitä, että metsä-miehiä on tulossa. Kunpa et vain olisi syössyt meitä onnettomuuteen.

Jättiläisten vaimot pelkäävät harvoin miehiään. Ja tämä antoi Rikad Gaurille sellaisen läksytyksen, että ukko oli tyytyväinen, kun pääsi pötkimään pois ja sai paneutua jälleen nukkumaan lietensä ääreen.

Hän heräsi ihanaan soittoon, joka kuului puusta hänen palatsinsa seinustalta.

Ensin hän istui hiljaa ja kuunteli, mutta vähitellen ääni paisui

ja sävelet pakottivat hänet lähtemään ulos. Siellä hän näki Lingon istumassa puunoksalla soittamassa luuttua.

Koirat ja kissat ja kaikki muutkin kotieläimet kuuntelivat puun alla, ja puu oli lintuja täynnä.

Soitto oli ensin surunvoittoista, mutta äkkiä se muuttui iloiseksi, ja Rikad Gauri keräsi vaippansa helmat ja rupesi tanssiin.

— Sinä vanha hupelo! sanoi hänen vaimonsa tultuaan hänkin ulos katsomaan.

Mutta samassa eukonkin jalat rupesivat tahdissa liikkumaan ja vaatettaan ylhäällä kannatellen hän pyöri ympäri. Rannekäädyt helisivät ja nilkkarenkaat kilisivät kuin nuoren tytön.

Jättiläistä tämä huvitti niin suuresti, että hän lupasi Lingolle, mitä hän vain haluaisi, ja pyysi häntä tulemaan puusta alas.

— No, anna minulle seitsemän tytärtäsi, sanoi Lingo. — Minun kolme vanhempaa veljeäni tahtovat kaksi vaimoa kukin ja

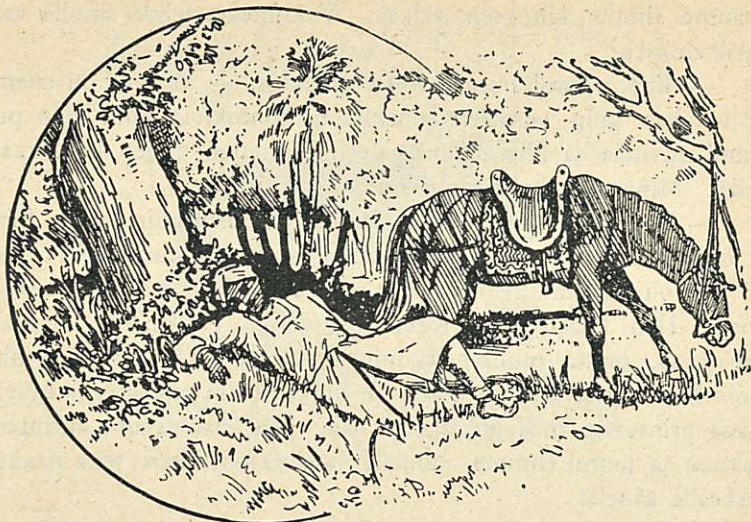
nuorempi veljeni yhden. Ja anna minulle vielä tulinen kekäle liedestäsi.

Jättiläisen tyttäret ihastuivat ja antoivat Lingolle hänen nuolensa, jonka he sanoivat olleen hyvänä enteenä. Kukin tytär otti niin paljon myötäjäisiä, vaatteita ja hohtokiviä, kuin voi päänsä päällä kantaa, ja sitten he sanoivat hyvästit isälleen ja äidilleen ja seurasivat Lingoa läpi viidakon Kdsadiita-puun juurelle.

Täällä he viettivät häänsä neljän veljen kanssa ja elivät yhdessä onnellisina.

Lingo ei tahtonut mennä naimisiin, ja koska hän oli viisaampi ja jalompi luonteeltaan kuin toiset, valitsivat he hänet kuninkaakseen. Jättiläisen tyttäret tekivät jalokivistään hänelle kruunun, mutta syntymässä saatu tähti loisti hänen otsallaan kaikkein kirkkaimpana.

Loistava prinsessa.

Eräänä päivänä lähti muuan nuori prinssi metsästämään. Keskipäivä oli kovin kuuma, ja hän heittäytyi puun alle lepäämään.

Hänen äitinsä, ruhtinatar, oli laittanut pojalleen makupaloja evääksi, ja hän aikoi syödä niistä ja sitten nukahtaa.

Hän otti esiin ensimmäisen kakun. Siinä oli muurahainen.

— Katsotaan toista, sanoi hän.

Toisessa oli kaksi muurahaista ja kolmannessa kolme ja niin edespäin aina yhtä enemmän kussakin seuraavassa. Ja viimeisessä oli kuusi muurahaista ja keskellä itse muurahaiskuningatar.

— Syökää te kakut, sanoi hän muurahaiskuningattarelle. — Ne kuuluvat paremmin teille kuin minulle. Ja sitten hän nukkui puun alle, mutta sillä aikaa muurahaiskuningatar kiipesi hänen

korvaansa ja kuiskutti: — Me olemme syöneet makupalat ja olemme sinulle kiitoksen velkaa. Voimmeko tehdä sinulle vastapalveluksen?

— Ette, vastasi nuori prinssi unissaan. — Minulla on enemmän rahaa kuin tarvitsen, enemmän hohtokiviä kuin voin pukuuni sovittaa ja niin paljon palvelijoita, etten niiden lukuakaan tiedä. Minä olen kyllästynyt niihin kaikkiin.

— Etsi prinsessa Labam. Hän on suloinen kuin aamu. Sinä et milloinkaan kyllästy häneen, sanoi muurahaiskuningatar.

Se oli hullunkurisinta, että prinssi muisti herättyään tämän unen. Hän katsoi ympärilleen kysyäkseen enemmän prinsessa Labamista, mutta muurahaiskuningatarta ei ollut missään eikä liioin hänen ystäviään. — Paras on kulkea halki viidakon ja kysyä, missä prinsessan maa on, ajatteli hän. Hän ratsasti aina auringon laskuun ja joutui lammen rannalle, ja siinä oli tiikeri, joka naukui surkealla äänellä.

— Mikä sinun on, onko nälkä? kysyi prinssi.

— Ei, mutta minä olen astunut tikun kápälääni, ja se tekee kipeää, vastasi tiikeri.

Prinssi hyppäsi alas hevosen selästä ja katsoi tiikerin jalkaa.

— Minä voin vetää tikun pois, sanoi hän, — ja sitten sitoa jonkun parantavan lehden reiän kohdalle päáliinani kappaleella.

Kun se oli tehty, nousi hän jälleen hevosesa selkään. Samassa tulla loikkasi naarastiikeri tiheiköistä.

— Kas, täällä on mies, miksi et syö häntä?

— En, sanoi tiikeri. — Hän on ottanut tikun jalastani ja minä olen kiitollinen. Jos hän joskus tarvitsee meitä, olemme valmiit auttamaan.

— Paljon parempi olisi syödä hänet, murisi naarastiikeri, joka ei ollut löytänyt eineen palaa.

— Eil ärjäsi koiras niin hirvittävällä äänellä, että naaras pakeni matkan päähän eikä uskaltanut lähestyä ennenkuin prinssi oli poissa.

Tiikeri neuvoi lyhimmän tien prinsessa Labamin maahan, mutta se oli seitsemän tiheikön ja seitsemän vuorenselän takana, ja nuori prinssi luuli, ettei hän koskaan pääsisi sinne.

— Lähimmässä tiheikössä asuu täällä eräs fakiiri, pyhä kerjäläinen, ja hänellä on taikavuode, joka kulettaa teidät minne ikinä toivotte, ja säkki, joka antaa teille mitä vain haluatte, ja kivikuppi, joka täyttyy vedellä kun niin tahdotte. Kun saatte nämä esineet, on teidän helppo löytää prinsessa Labam.

— Voinhan kysyä tietä häneltä ja jättää hevoseni pantiksi.

Hän tapasi fakiirin istumassa puun juurella viidakon laidassa vuode toisella ja säkki ynnä kivikuppi toisella sivullaan.

Kun hän oli kuullut prinssin pyynnön, istui hän kauan aikaa syvissä mietteissä.

— Miksi etsitte prinsessa Labamia? kysyi hän sitten.

— Tahdon hänet puolisokseni, sanoi prinssi.

— Antakaa kätenne, minä katson silmiinne! sanoi fakiiri.

Hän teki niin ja jatkoi: — Lainaan teille nämä taikaesineet ja hoidan hevostanne, kunnes palaatte. No, laskeutukaa pitkäsenne vuoteelle ja tahtokaa prinsessa Labamin maahan.

Prinssi otti kivikupin ja säkin ja oikaisihe vuoteelle.

— Vie minut prinsessa Labamin maahan! sanoi hän.

Ja huii, huii! Poikki seitsemän vuorijonon ja yli seitsemän tiheikön kiidettiin minuutissa ja laskettiin maahan juuri ruhtinas Sutjeen valtakunnan rajalla.

Ruhtinas Sutjee oli prinsessan isä, ja hän oli antanut ankaran käskyn, ettei saanut antaa kellekään vieraalle yösijaa hänen valtakunnassaan. Niin monet kosijat olivat käyneet pyytämässä hänen tytärtään, että hän oli ihan väsynyt sanomaan aina: ei! ja määräämään heille mahdottomia tehtäviä.

Kun prinssi lähestyen erästä majaa tapasi vanhan vaimon ja pyysi yösijaa, sanoi tämä:

— Ruhtinas on sen kieltänyt.

— No, antakaa minun tuoda edes vuoteeni teidän puutarhaanne nukkuakseni siellä, rukoili nuori prinssi, — ja syökäämme suurusta yhdessä.

— Minulla on vain riisiä, sanoi eukko. Nuori prinssi pyysi niin hartaasti saada viedä säkkinsä majan pöydälle, ettei eukko hennonut kieltää.

— Säkki, sanoi prinssi, — tahdon jotakin syötävää!

Heti säkki avautui ja siinä oli komea suurus, kylliksi kahdelle, ja he söivät yhdessä kultaisilta lautasilta ja kulturalusikoilla.

Kun he olivat syöneet, aikoi eukko mennä lähteestä vettä noutamaan.

— Ei ole tarvis, sanoi prinssi. — Kuppi, anna vettä!

Kuppi täyttyi heti ihanalla, kirkkaalla vedellä, joka kaadettiin puuastiaan, ja eukko huuhtoi siinä kulturalautaset ja lusikat.

— Saatte pitää ne ominanne, jos annatte minun asua luonanne, sanoi prinssi. Hän pyysi kupin antamaan vieläkin vettä ja pesi sillä kätensä.

— Näettehän, sanoi prins-
si, — kuppi antaa minulle vettä
ja säkki kaikkea muuta mitä
tarvitsen. Ne kuuluvat mo-
lemmat pyhälle fakiirille. Ja
minä luulen, että hän suuttuisi,
jos te heittäisitte hänen tava-
ransa pois huoneestanne yöksi.

— Jotkut ihmiset sano-
vat, että fakiirin viha on pel-
jättävämpi kuin ruhtinaan,
sanoi eukko kauan vaiettuaan.

— Ja tässä on kaksi-
toista kulturalautasta ja kaksi-
toista kulturalusikkaa, sanoi
prinssi kehottavasti.

Eukko nyökkäsi ja kätki
ne turvalliseen paikkaan vuo-
teensa alle.

— Olkaa vain täällä,
mutta älkää antako ruhtinaan
sotamiesten siepata kiinni
itseänne.

Oli tullut ilta, mutta kun
ei talossa ollut lamppua, is-
tuivat he pimeässä.

— Ruhtinas ei anna ke-
nenkään käyttää lamppua, sa-
noi eukko. — Hänen tyttä-
rensä, prinsessa Labam, istuu
palatsinsa katolla ja iltaisin
loistaa niin että koko valta-
kunta valaistuu.

Hänen puhuessaan levisi huoneeseen lempeä, hopeanhohtoinen valo, ja pistäytyessään ulos prinssi näki, että prinsessa oli juuri tullut katolle.

Hänen huntunsa oli hopeaharsoa, ja musta tukka valui jalokoihin saakka. Hänen hiuksissaan loistivat helmet ja hohtokivet. Hänen valossaan olivat aurinko, kuu ja tähdet sulautuneet yhdeksi.

— Hänen ihanuutensa muuttaa pimeyden valoksi ja yön päiväksi, sanoi prinssi. — Muurahaiskuningatar tiesi hyvin, etten minä koskaan häneen kyllästyisi.

Hiukan yli puoliyön prinsessa Labam seuralaisineen vetäytyi huoneisiinsa ja kaikki menivät nukkumaan.

Silloin prinssi istui vuoteellensa säkki kädessään ja sanoi:

— Vuode, vie minut prinsessan makuuhuoneeseen!

Vuode vei hänet heti prinsessan makuukamariin, missä tämä nukkui sikeässä unessa.

Prinssi ravisti säkkiänsä: — Anna minulle kaunis vaippa kirjailtuna punaisella, kullalla ja sinisellä.

Säkki antoi vaipan ja prinssi laski sen hiljaa prinsessan vuoteelle. Sitten vuode vei hänet takaisin vanhan vaimon majaan.

Seuraavana iltana prinsessa taas tuli palatsinsa katolle, ja hänellä oli valkoinen silkkihuivi koristeltuna jalokiviperhosilla. Siinä hän loisti vielä valoisampana kuin edellisenä iltana.

Kun prinsessa keskiyöllä oli mennyt huoneeseen, käski prinssi vuoteen viedä hänet sinne ja sanoi säkille: — Säkki, minä tarvitsen hyvin kauniin sormuksen!

Säkki antoi hänelle rubiineilla kaunistetun sormuksen ja prinssi pujotti sen hiljaa nukkuvan prinsessan sormeen.

Samassa prinsessa heräsi ja nousi istumaan. — Mitä te täältä haette? Kuka te olette? huudahti hän pelästyneenä.

— Olen tullut tänne siksi että rakastan teitä, vastasi prinssi. — Älkää minua pelätkö! Antakaa kätenne ja kuulkaa, minulla on teille paljon sanottavaa.

Prinssi oli kaunis mies ja kun prinsessa kuuli hänen olevan mahtavan ruhtinaan pojan ja sai tietää hänen tuoneen sen kauniin vaipan edellisenä iltana, ihastui hän ja lupasi pyytää vanhemmiltaan, että he saisivat mennä naimisiin.

Prinsessa nukkui jälleen ja prinssi palasi vanhan naisen majaan.

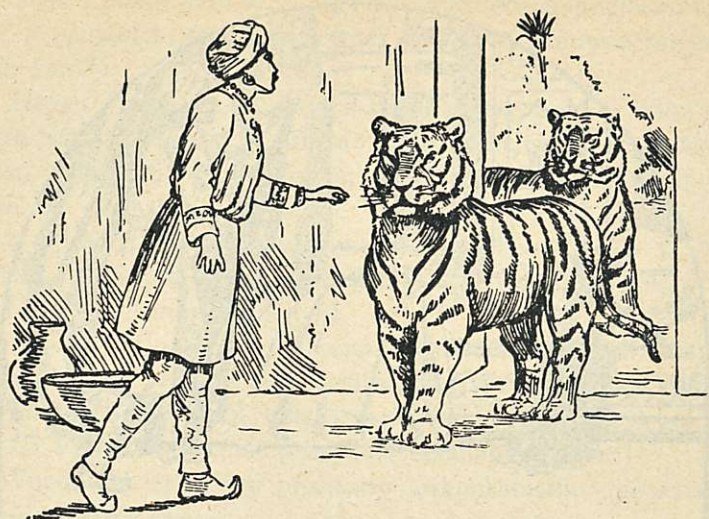
Seuraavana aamuna ruhtinas lähetti noutamaan häntä.

— Sinä saat naida prinsessan, koska hän niin tahtoo, sanoi ruhtinas, — mutta ensin sinun on suoritettava minun määräämäni työt. Tässä on kahdeksankymmentä puntaa sinapin siemeniä. Sinun pitää puristaa niistä öljy pois yhdessä päivässä.

Prinssi poistui palatsista raskain sydämin.

— Kuinka minä voisin sen tehdä? Sehän on mahdotonta! sanoi prinssi.

— Aivan mahdotonta, sanoi vanha vaimo, — vain muurahaisarmeija sen voisi tehdä.

Nyt prinssi muisti muurahaiset. Ja samassa kun hänen ajatuksensa sattuivat niihin, tuli muurahaiskuningatar joukkoineen lattian alta.

Prinssi osotti heille sinappisäkkiä, jonka oli palatsista tuonut, ja sanoi:

— Ellen voi puristaa öljyä pois noista siemenistä huomisaamuksi, en saa prinsessa Labamia puolisokseni.

— Mene nukkumaan ja jätä työ meidän huostaamme! sanoi muurahaiskuningatar.

Seuraavana aamuna ei sinapinsiemenissä ollut öljyn pisaraakaan, ja prinssi vei säkin ruhtinaalle.

— Hyvä on, sanoi ruhtinas, — mutta yksi asia vielä. Minä olin vuoristossa eräänä päivänä ja vangitsin siellä kaksi paholaista ja suljin ne häkkiin. Ne olisivat tapettavat, sillä ne voivat muuten koska tahansa livistää häkistä ja tehdä kansassani pahoja. Jos voitte tappaa ne, niin saatte prinsessa Labamin.

Prinssi palasi vanhan naisen majaan ja kertoi, mitä oli ta-

pahtunut. — Kuinka minä voisin surmata kaksi paholaista? Eihän minulla ole muuta asetta kuin metsästyspuukkoni, sanoi prinssi.

— Ettehän te voi niitä tosiaankaan tappaa. Siihen tarvittaisiin joukko tiikereitä, sanoi vanha vaimo.

Silloin prinssi muisti tiikerit ja samassa kun hän ne muisti, seisoivat ne hänen edessään.

— Vaimoni ja minä surmaamme paholaiset. Vie meidät ruhtinaan luo, sanoi tiikeri.

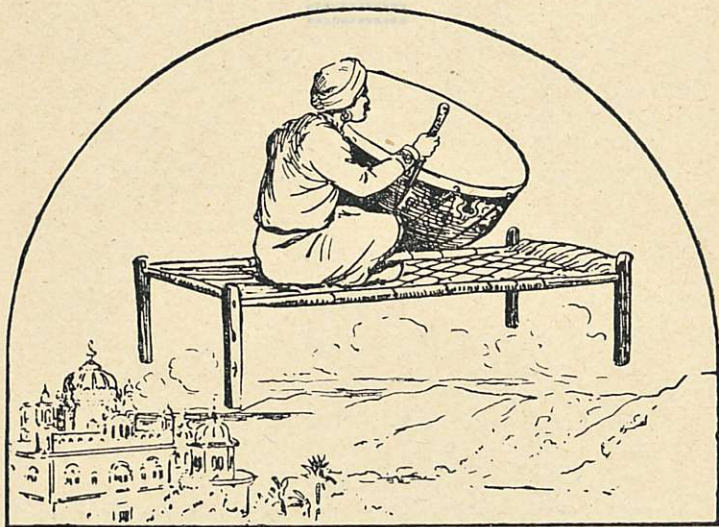
Tiikerien taistelua paholaisten kanssa kerääntyi katselemaan koko hovi, ja ruhtinas oli tyytyväinen päästessään paholaisista ja sanoi:

— Nyt tahdon antaa tyttäreni teille, mutta on vielä eräs työ. Takokaa minun patarumpuani.

— Missä se on?

— Taivaalla.

— Se on vaikein kaikista töistä, sanoi prinssi ja palasi van-

han vaimon majaan. — Kuinka minä voisin takoa hänen patarumpuaan taivaalla?

— Tuhma olette, sanoi vanha vaimo. — Jos vuoteenne kuljetti teidät yli seitsemän vuoriston ja läpi seitsemän tiheikön, niin voinee se toki lennättää kappaleen taivasta kohti?

— Kas, kun en tuota muistanut! huudahti prinssi iloisena.

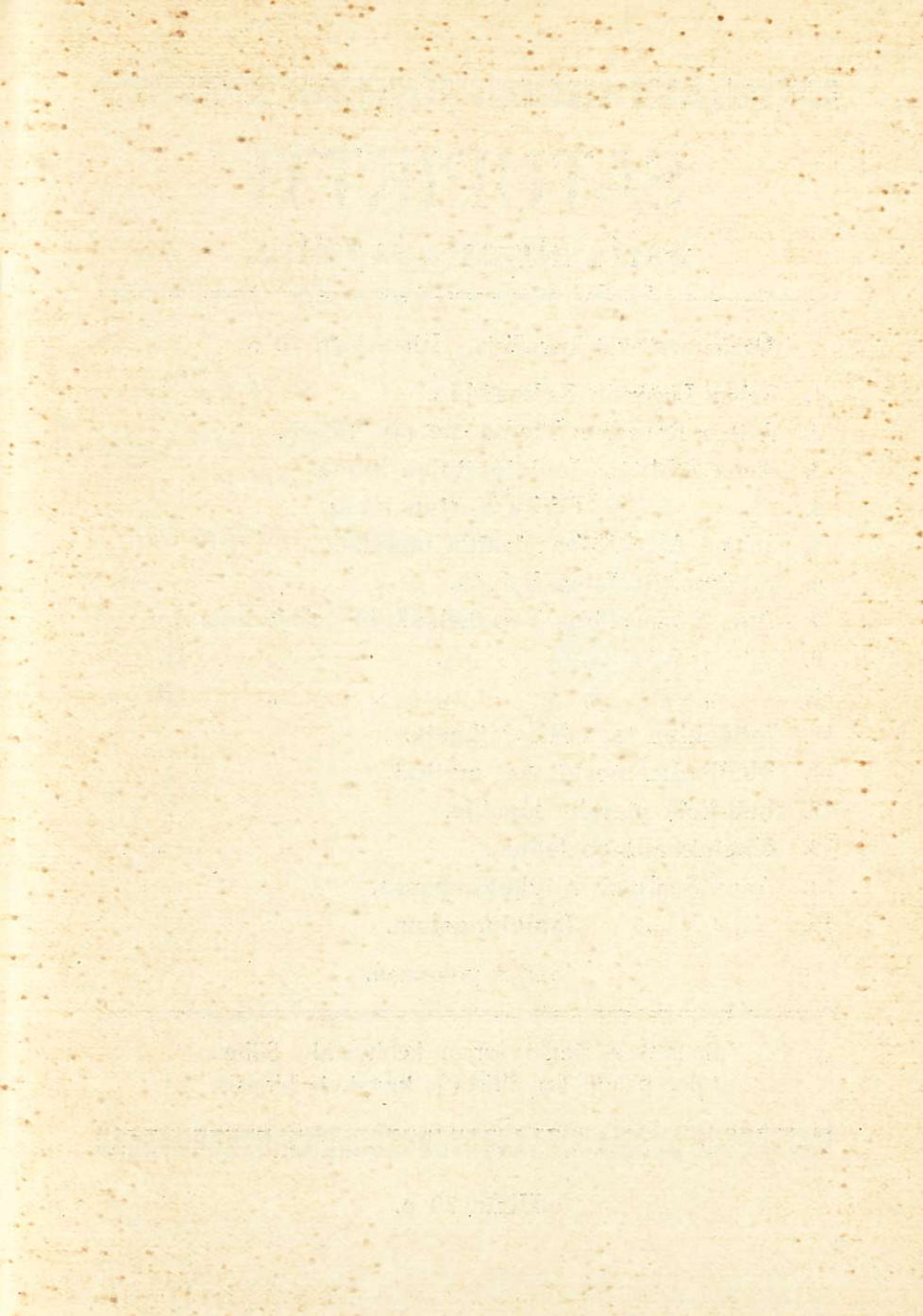
Hän istui vuoteelleen ja samassa se lensi ylös taivaalle ja siellä hän takoi patarumpua metsästyspuukkonsa päällä, niin että ruhtinas kuuli sen maahan saakka.

— Kaikki on hyvin, sanoi hän, kun prinssi palasi taivaalta, — häät pidetään niin pian kuin tahdotte.

Prinssi lähetti nyt vuoteen, säkin ja kivikupin fakiirille ja kutsun häihinsä. Kaikki rajamaiden hallitsijat tulivat pitoihin, joissa prinsessa loisti kuin aurinko.

Häiden jälkeen prinssi vei nuoren puolisonsa omaan maahansa, ja kansa nimitti häntä siellä loistavaksi prinsessaksi.

SATUPIRTTI

Sarja kirjasia lapsille.

Useimmat ovat kuvallisia. Hinta vain 20 p.

1. Selma Lagerlöf: **Kultasydän.**
2. Arthur Ransome: **Pientä metsän väkeä.**
3. Anna Sahlstén: **Joulutonttujen luona.**
4. " " **Pikku Kertun joulu.**
5. Juhani Aho: **Kolme lastua lapsille.**
6. Z. Topelius: **Jaloa kylvöä.**
7. Anni Swan: **Jänis Vemmelsäären seikkailuja I.**
8. " " " " **II.**
9. " " " " **III.**
10. **Intiaanien taru Hiawathasta.**
11. **Sindbadin merkilliset matkat.**
12. **Leikkejä pienille lapsille.**
13. **Kuninkaallinen lootus.**
14. Anna Sahlstén: **Nukkekaupassa.**
15. " " **Joulutunnelma.**

Sarjaa jatketaan.

Seuratkaa tämän sarjan kehitystä! Siihen
tulee paljon kuvallisia ja hauskoja kirjasia.

Hinta 20 p.